

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
BOSANSKO-PODRINJSKI KANTON GORAŽDE
KANTONALNI SUD U GORAŽDU
Broj: 45 0 K 041889 24 Kž 2
Goražde, 25.09.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Goraždu, u vijeću sastavljenom od sudija Milijane Bjelović kao predsjednice vijeća, Tanje Đajić i Edina Biča, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Senide Drnda, u krivičnom predmetu protiv optuženog R. R., zbog krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužioca iz Goražda i branioca optuženog M. C. advokata iz G. izjavljenoj protiv presude Opštinskog suda u Goraždu broj 45 0 K 41889 23 K 2 od 08.03.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2024. godine u prisustvu kantonalnog tužioca Predraga Golubovića, optuženog R.R. i njegovog branioca M. C. advokata iz S., donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužioca se odbija kao neosnovana, a žalba branioca optuženog se djelimično uvažava, presuda Opštinskog suda u Goraždu broj 45 0 K 041889 23 K 2 od 08.03.2024. godine se preinačava u pogledu pravne ocjene djela i odluke o kazni, pa se sudi:

Optuženi:

R R., sin ... i majke N..., rođene ....., rođen .... godine u ....., nastanjen u ulici ... broj ..., ..., po narodnosti ....., državljanin BiH, JMB ....., po zanimanju....., oženjen, otac .. djece, završena srednja....., smjer ....., neosuđivan.

KRIV JE

što je:

dana 17.03.2021. godine, oko 19,30 sati, u ulici Fazlagića, Grad Goražde, nakon što je zaustavljen od strane policijske patrole Policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja Uprave policije MUP-a BPK Goražde, zbog vršenja službene radnje kontrole saobraćaja, odbio je da postupi po usmenoj naredbi ovlaštenog službenog lica A. M., kojom naredbom je zahtijevano da stavi van pogona svoje terensko motorno vozilo marke BMW, model X5, registarskih oznaka.....kojim je upravljao, pa se oglušio o izdatu naredbu i napao ovlašteno službeno lice Dž. K., tako što je vozilom otpočeo kretanje prema naprijed i time ostvario kontakt sa oštećenim Dž. K. koji je u cilju utvrđivanja registarskog broja vozila stajao ispred vozila na udaljenosti od oko 2 m, zatim ga potiskivao vozilom unazad prisiljavajući ga da se naslonjen rukama na poklopac motora vozila kreće unazad kako bi izbjegao pad pod vozilo u pokretu, da bi nakon pređenih nekoliko metara Dž. K. pao na svoju desnu stranu na asfaltnu podlogu i tom prilikom zadobio tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake, te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje

povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju imaju obilježje lake tjelesne povrede, dok se optuženi R. R. udaljio sa lica mjesta.

Dakle, napao službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti,

čime je optuženi R. R. počinio krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH,

pa ga sud primjenom navedene zakonske odredbe i odredbi člana 42., 43. i 49. KZ FBiH

OSUĐUJE
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (deset) MJESECI

U preostalom dijelu, u pogledu odluke o troškovima postupka, žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Obrazloženje

Rješenjem Kantonalnog suda u Goraždu broj: 45 0 K 041889 23 Kž od 18.05.2023. godine, žalba branioca optuženog je uvažena, presuda Opštinskog suda u Goraždu broj 45 0 K 041889 21 K od 13.12.2022. godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje, te je određeno da se novi glavni pretres održi pred drugim sudijom.

Presudom Opštinskog suda u Goraždu broj 45 0 K 041889 23 K 2 od 08.03.2023. godine optuženi R. R. je oglašeni krivim zbog krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa ga je sud primjenom navedenih zakonskih odredbi i člana 42., 43. i 49. KZ FBiH osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) mjeseca. Istom presudom, na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.857,84 KM u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog M. C., advokat iz S., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženi oslobodi od optužbe na osnovu odredbe člana 299. stav 1. tačka c) ZKP FBiH ili da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

Kantonalni tužilac je u odgovoru na žalbu predložio da se žalba odbije kao neosnovana.

Kantonalni tužilac prvostepenu presudu osporava zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju od izrečene.

Na sjednici vijeće ovog suda koja je održana dana 25.09.2024. godine, u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, branilac optuženog je izložio žalbu i izjavio da ostaje u cijelosti kod svih navoda i prijedloga iz žalbe, te je dodao da je prvostepeni sud u izreci presude

k.izostavio obilježja krivičnog djela, posebno u dijelu koji se odnosi na dužinu pređenog puta oštećenog pod pritiskom vozila i brzinu kretanje vozila prilikom ostvarenog kontakta sa oštećenim. Optuženi je izjavio da u cijelosti prihvata navode svog branioca. Kantonalni tužilac je ukratko izložio žalbu, te je izjavio da ostaje kod svih navoda i prijedloga iz žalbe u pogledu odluke o kazni. Branilac optuženog i tužilac su izjavili da ostaju kod navoda iz odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Branilac optuženog u žalbi ističe da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer izreka presuda ne sadrži subjektivna obilježja bića krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, pošto umišljajni i voljni elementi nisu opisani, dok je u obrazloženju presude prvostepeni sud naveo da je optuženi u odnosu na kvalifikovani oblik djela postupao sa eventualnim umišljajem.

Ovi žalbeni navodi su osnovani.

Naime, optužnicom Kantonalnog tužilaštva u Goraždu broj: T 05 0 KT 000 2281 21 od 09.09.2021. godine optuženom je stavljeno na teret krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH tj. da je optuženi napao ovlašteno službeno lice u vršenju službene radnje kontrole saobraćaja, te da mu je tom prilikom nanio lake tjelesne povrede.

Iz odredaba člana 359. stav 1. KZFBiH slijedi da je za biće navedenog krivičnog djela potrebno da učinilac napadne ili ozbiljno prijeti da će napasti službenu osobu ili osobu koja joj pomaže u vršenju poslova javne sigurnosti ili sigurnosti Federacije ili dužnosti čuvanja javnog reda, dok je stavom 2. istog člana propisan kvalifikovani oblik navedenog krivičnog djela za koji je potrebno da je krivičnim djelom iz stava 1. službena osoba ili osoba koja joj pomaže lako tjelesno povrijeđena, ili da je krivično djelo iz stava 1. učinjeno uz prijetnju upotrebom oružja.

Subjektivnu stranu krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH čini umišljaj. Kvalifikatornu okolnost krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH predstavlja nanošenje lake tjelesne povrede službenom licu, pa umišljaj treba da obuhvati i nanošenje tjelesne povrede, a koje okolnosti, da bi se radilo o kvalifikovanom obliku ovog krivičnog djela iz člana 359. stav 2. KZ F BiH, moraju biti činjenično opisane, ne samo u pogledu objektivnog obilježja krivičnog djela – radnje, nego i u dijelu činjeničnog opisa subjektivne strane krivičnog djela.

Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, u činjeničnom opisu izreke presude su navedene konkretne radnje optuženog koje se ogledaju u tome da je policijska patrola Policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja Uprave policije, MUP-a....., zaustavila optuženog zbog vršenja službene radnje kontrole saobraćaja, da je ovlašteno službeno lice A. M. izdao usmenu naredbu optuženom da terensko vozilo marke BMW, model X5 registarskih oznaka ....., stavi van pogona, da je optuženi odbio da postupi po

usmenoj naredbi ovlaštenog službenog lica A. M. i da je napao ovlašteno službeno lice Dž. K., tako što je vozilom otpočeo kretanje prema naprijed i time ostvario kontakt sa oštećenim Dž. K. koji je u cilju utvrđivanja registarskog broja vozila stajao ispred vozila na udaljenosti od oko 2 m, zatim ga potiskivao vozilom unazad, prisiljavajući optuženog da se naslonjen rukama na poklopac motora vozila kreće unazad, pa je nakon pređenih nekoliko metara pao na svoju desnu stranu na asfaltnu podlogu i zadobio tjelesne povrede u vidu oguljotine kože u predjelu dlana lijeve i desne šake, te oguljotinu kože u predjelu desnog kuka, koje povrede pojedinačno i u svom zbirnom djelovanju imaju obilježje lake tjelesne povrede, dok se optuženi udaljio sa lica mjesta.

Međutim, činjenični opis izreke presude ne sadrži izričit opis psihičkog odnosa optuženog prema djelu za koje se tereti. Ni u činjeničnoj osnovi predmetne optužnice umišljaj optuženog za nanošenje lake tjelesne povrede oštećenom nije sadržan. Sa aspekta bolje preciznosti i jasnoće krivičnog djela poželjno je da činjenični opis osnovnog oblika krivičnog djela sadrži pravni opis psihičkog odnosa ili da se iz činjenica i okolnosti koje opisuju inkriminirani događaj, jasno mogu utvrditi činjenice i okolnosti koje neposredno prikazuju kakav je bio psihički odnos optuženog prema djelu, dok u odnosu na kvalifikovani oblik krivičnog djela, činjenični opis mora sadržavati pravni opis psihičkog odnosa optuženog prema djelu. Činjenični opis izreke presude i optužnice ne sadrži činjenice i okolnosti koje se odnose na postojanje umišljaja optuženog u smislu njegovog psihičkog odnosa prema kvalifikatornoj okolnosti krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. KZ FBiH (nanošenje tjelesne povrede policijskom službeniku) tj. da je optuženi u kritično vrijeme htio policijskom službeniku nanijeti lake tjelesne povrede odnosno da je bio svjestan da policijskom službeniku može nanijeti lake tjelesne povrede potiskujući ga vozilom unazad, te da je i pored postojanja takve svijesti na tu moguću posljedicu preduzetih radnji pristao. Stoga ovaj sud nije prihvatio pravnu ocjenu prvostepenog suda da se radi o kvalifikovanom obliku krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, već nalazi dokazanim, van razumne sumnje da je optuženi počinio krivično djelo Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH odnosno da je optuženi napao službenu osobu u vršenju poslova javne sigurnosti, dok se okolnost nanošenja lake tjelesne povrede policijskom službeniku, a imajući u vidu ovakvo činjenično stanje ima cijeliti kao otežavajuća okolnost.

Naime, prema ocjeni ovog suda u činjeničnom opisu djela su navedena objektivna obilježja krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH, tj. radnje optuženog koje su jasne, određene i potpune, što izreku presude u tom dijelu čini razumljivom, pa su suprotni žalbeni navodi neosnovani.

Činjenični opis u konkretnom slučaju sa aspekta analiziranja psihičkog odnosa optuženog prema krivičnom djelu Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH, a prilikom razmatranja kvantitativnog i kvalitativnog postojanja oblika vinosti, sadrži činjenice i okolnosti na osnovu kojih se može zaključiti da je optuženi znao da napad na ovlašteno službeno lice vrši vozilom, i da je sa aspekta prosječno obrazovanog čovjeka i u redovnim životnim okolnostima znao odnosno da mu nije moglo ostati nepoznato da je vozilo podobno za napad na ovlašteno službeno lice u vršenju službene dužnosti; da je optuženi znao da napada ovlašteno službeno lice, jer je ovlašteno službeno lice Dž. K. prilikom kontrole optuženog izašao iz policijskog vozila, koje ga je zaustavilo u kretanju, bio je u policijskoj uniformi i vršio je službenu radnju kontrole saobraćaja, zajedno

sa još dvojicom ovlaštenih službenih lica; da je optuženi znao ili je prema redovnom toku stvari trebao znati da krećući se vozilom u pravcu ovlaštenog službenog lica koje je stajalo ispred vozila za posljedicu ima napad na ovlašteno službeno lice odnosno direktni kontakt vozila sa oštećenim, i da ga time ometa u vršenju službene dužnosti; te da optuženom nije moglo ostati nepoznato niti bi se mogao pozvati na postojanje pravne zablude, i da se od prosječno obrazovanog građanina očekuje da ovu zabranu mora znati i kao takvu poštovati bez izuzetka. Dakle, u činjeničnom opisu djela navedene su samo činjenice i okolnosti koje neposredno prikazuju kakav je psihički odnos učinioca prema krivičnom djelu Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH. Imajući u vidu navedeno ovaj sud zaključuje da je optuženi inkriminisane radnje preduzeo sa direktnim umišljajem, jer činjenice i okolnosti pod kojima se krivični događaj desio, jasno ukazuju da je optuženi bio svjestan svojih inkriminiranih radnji i da je htio njihovo izvršenje. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud dao jasne razloge za svoj zaključak da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem u odnosu na osnovni oblik krivičnog djela. Tako iz obrazloženja presude proizlazi da je policijska patrola PS za KRS zaustavila vozilo optuženog, da su mu ovlaštena službena lica iz patrole izdala nalog da stavi vozilo van pogona, na šta se optuženi oglušio, te je vozilom krenuo na treće ovlašteno službeno lice koje je očigledno bilo u sastavu patrole (izašlo je iz istog policijskog vozila) i gurao ga vozilom izvjesno vrijeme potiskujući ga unazad, pa je jasno da je optuženi morao biti svjestan svog djela, tj. napada na službeno lice pri vršenju službene djelatnosti i da je htio njegovo počinjenje.

Prvostepeni sud je prihvatajući pravnu ocjenu djela iz optužnice Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, povrijedio Krivični zakon na štetu optuženog, pa je ovaj sud preinačio presudu u pogledu pravne ocjene djela na način da se radnje optuženog iz izreke presude pravno kvalifikuju kao Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH.

Nadalje, nisu osnovani navodi branioca optuženog da optuženi u fazi istrage nije bio upoznat sa pravnom kvalifikacijom krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, s obzirom da mu je u fazi istrage saopšteno da se tereti za krivično djelo iz člana 359. stav 2. KZ FBiH, dok mu je predmetnom optužnicom stavljeno na teret krivično djelo iz člana 359. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, te da prvostepeni sud prilikom odlučivanja o prigovoru odbrane u pogledu dokaza T-1 zapisnika o ispitivanju osumnjičenog, okolnosti koje se odnose na pravnu kvalifikaciju djela označava kao nešto što se „prećutno podrazumijeva“ tj. da se podrazumijeva postojanje osnovnog oblika krivičnog djela uz kvalifikovani oblik.

Naime, iz zapisnika o ispitivanju osumnjičenog R. R. MUP ....., Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj: 07/I-5-2-68/21 od 19.03.2021. godine proizlazi da je optuženi u istrazi upoznat da se tereti za kvalifikovani oblik krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. KZ FBiH, što je konstatovano na str. 3. zapisnika, gdje je naveden činjenični opis djela i pravna kvalifikacija djela. Kvalifikovani oblik krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. KZ FBiH obuhvata i osnovni oblik krivičnog djela što proizlazi iz odredbe člana 359. stav 2. KZ FBiH kojom je propisano da kvalifikovani oblik krivičnog djela postoji ukoliko učinilac pri izvršenju djela iz stava 1. člana 359. KZ FBiH službeno lice lako tjelesno povrijedi, pa je kvalifikovani oblik krivičnog djela u uzročnoj vezi sa osnovnim oblikom krivičnog djela. Prema ocjeni ovog sud prvostepeni sud je pravilno zaključio da je optuženi (tada osumnjičeni) u istrazi u dovoljnoj mjeri bio upoznat

sa krivičnim djelom koje mu se stavlja na teret, pa mu je tako saopšteno za koju radnju se tereti, vrijeme, mjesto i način počinjenja krivičnog djela za koje se tereti, predmet i sredstvo počinjenja krivičnog djela, identitet oštećenog, kao i posljedica djela koja je u bitnom dijelu opisana, a to je tjelesna povreda oštećenog.

Branilac optuženog dalje ističe da je prvostepeni sud prigovore odbrane koji se odnose na dokaze Tužilaštva i to: Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka medicinske struke V. T., te Nalaz i mišljenje vještaka stalnog sudskog vještaka saobraćajne struke B. N., cijenio paušalno bez navođenja objektivnih razloga, čime ukazuje na bitnu povredu odredba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani. Naime, obaveza suda je da u svojoj odluci odgovori i na relevantne prigovore odnosno da iznese jasne razloge zbog kojih određeni prigovor odbija u onom pravcu u kojem je takav prigovor i postavljen. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud cijenio kao prigovore relevantnosti na dokaze od T15 do T17 i to: kopiju izvještaja o izvršenom pregledu oštećenog Kantonalne bolnice G..... od 28.03.2021. godine (T-15), izvještaj o izvršenom pregledu lica Dž. K. od 08.09.2021. godine (T-16) i izvod iz prijemne knjige (T-17). Prvostepeni sud je pravilno utvrdio da dokaz T-16 predstavlja originalni izvještaj o izvršenom pregledu lica Dž.K., koji je sačinjen dana 08.09.2021. godine sa poveznicom na broj protokola 1428/21, da je u izvještaju konstatovano da se dana 17.03.2021. godine oštećeni javio u urgentni centar sa povredama dlanova i kuka koje su opisane u izvještaju uz dijagnozu i terapiju, što je potkrijepljeno i kopijom izvještaja od 28.03.2021. godine (T-15), da izvod iz prijemne knjige sadrži ime i prezime oštećenog, vrijeme sačinjavanja izvještaja 20,30 časova, te opisane povrede identične povredama u izvještaju od 08.09.2021. godine. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da je izvještaj o izvršenom pregledu dokument koji se sačinjava u skladu sa internim procedurama Kantonalne bolnice G... radi referisanja na prošle događaje. Prvostepeni sud je navedene dokaze doveo u vezu sa izvještajem o kriminalističko-tehničkoj pretrazi lica mjesta (T-8) iz koga proizlazi da je dana 17.03.2021. godine u večernjim časovima izvršeno fotografisanje oštećenog ispred urgentnog centra Kantonalne bolnice ..., te u vezu sa fotodokumentacijom (T-22). Prvostepeni sud je cijenio prigovor odbrane na nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke V. T. i na nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke B. N., te je na njih odgovorio (str. 17, 18 i 19) odnosno dao jasne razloge koje prihvata i ovaj sud, pa stoga po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH branilac optuženog vidi u tome što je prvostepeni sud u obrazloženju presude u odnosu na oblik krivice dao kontradiktoran zaključak da nije dokazano van razumne sumnje da je optuženi bio pod dejstvom alkohola, već je ostalo na nivou sumnje koja nije u potpunosti otklonjena, dok je na strani 39. presude prvostepeni sud naveo da ova okolnost nije sastavni dio optužnice, što je suprotno odredbi člana 36. stav 3. KZ FBiH, jer je optuženi samoskrivljeno neuračunljiv kada je izvršio krivično djelo pod dejstvom alkohola, a koja okolnost utiče na konačnu odluku suda, te je povrijeđeno i načelo in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH.

Suprotno žalbenim navodima, ovaj sud prije svega ukazuje da činjenični opis optužnice ne sadrži činjenice i okolnosti da je optuženi bio pod dejstvom alkohola iako je odbrana u toku postupka izvodila dokaze na okolnost da optuženi u inkriminisano vrijeme

nije bio pod dejstvom alkohola iz razloga što su svjedoci A. M. i N. . izjavili da su osjetili zadah alkohola pri komunikaciji sa optuženim. Iz obrazloženja presude proizlazi da policijski službenici nisu uspjeli izvršiti alkotestiranje optuženog s obzirom da se isti oglušio o njihovu naredbu da vozilo stavi van pogona, napao je oštećenog i napustio lice mjesta. Odredbom člana 36. stav 3. KZ FBiH propisano je da je kriv onaj učinilac koji se upotrebom alkohola doveo u stanje da nije mogao shvatiti značaj svog djela i upravljati svojim postupcima, ako je u vrijeme dovođenja u to stanje krivično djelo bilo obuhvaćeno njegovim umišljajem ili je u pogledu krivičnog djela kod njega postojao nehat, a zakon za takvo djelo predviđa krivičnu odgovornost i za nehat. Prvostepeni sud nije povrijedio načelo in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH, jer je sumnju u pogledu postojanja činjenice da je optuženi bio pod dejstvom alkohola riješio na način koji je povoljniji za optuženog, s obzirom da je nije uzeo kao utvrđenu, pa je pravilno zaključio da nije našao dokazanim da je optuženi bio pod dejstvom alkohola. Stoga nema mjesta primjeni instituta samoskrivljene neuračunljivosti iz odredbe člana 36. stav 3. KZ FBiH. Zaključak prvostepenog sud: „Stoga jedini dokaz kojim bi se van razumne sumnje moglo utvrditi da je optuženi bio pod dejstvom alkohola nije mogao provesti iz razloga koji se mogu pripisati isključivo ponašanju optuženog, a što je sud imao u vidu prilikom odmjeravanja sankcije optuženom“ - nije doveden u pitanje navodima branioca optuženog da se pored alkotestiranja postoje i druge metode provjeravanja razine alkohola u krvi medicinskim testovima u laboratoriji i uzimanjem uzorka iz krvi, urina ili kose na koji način se može utvrditi postojanje alkohola u krvi. Ovo iz razloga što se zaključak prvostepenog sud odnosi na alkotestiranje kao jedini dokaz na licu mjesta, s obzirom da je optuženi onemogućio provođenje alkotestiranja udaljavanjem sa lica mjesta. Pravilan je zaključak prvostepenog suda da činjenica da je optuženi bio pod dejstvom alkohola nije dokazana van razumne sumnje, već da je ostala na nivou sumnje, jer su policijski službenici izjavili da su u komunikaciji sa optuženim osjetili zadah alkohola u krvi, te da je optuženi prije zaustavljanja, vozilom mijenjao pravac kretanja iz jedne u drugu traku. Stoga zaključak prvostepenog suda da bi se nepropisna vožnja eventualno mogla dovesti u vezu sa vožnjom pod dejstvom alkohola, nije dovela do povrede načela in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH, jer ni činjenica nepropisne vožnje nije cijenjena na štetu optuženog.

Branilac optuženog je u okviru žalbenog razloga bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH naveo da se presuda nije bavila rješavanjem pravnih pitanja da li radnje optuženog predstavljaju obilježja bića predmetnog krivičnog djela i iz kojih činjenica proizlazi inkriminisano postupanje, te da je time povrijeđeno i pravo na obrazloženu presudu iz člana 6. EKLJP. Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH postoji kada sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe, a predmet optužbe se može riješiti samo izrekom presude. Poredeći činjenični opis djela iz optužnice i izreke presude, ovaj sud je zaključio da je prvostepeni sud potpuno riješio predmet optužbe. Ove žalbene navode sud je razmatrao u okviru bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nadalje, branilac optuženog je istakao da je prvostepeni sud u izreci presude izvršio određene korekcije u činjeničnom opisu djela tako što je izostavio oznaku 14,60 metara, te je umjesto toga naveo nekoliko metara, što se odnosi na okolnost dužine pređenog puta oštećenog pod pritiskom vozila. Međutim, neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog da je time povrijeđen objektivni identitet između optužnice i presude, iz razloga što je prvostepeni sud izvršio određene korekcije u činjeničnom opisu djela iz optužnice koje ostaju u okviru istog događaja, a na osnovu činjenica koje su utvrđene u toku postupka. Prvostepeni

sud je ocjenom iskaza svjedoka N. R. i M. S. koji su se izjašnjavali na okolnost dužine pređenog puta pravilno zaključio da je optuženi izvijesno prešao nekoliko metara s obzirom da se tačna dužina puta oštećenog neposredno prije pada nije mogla utvrditi, za šta je dao jasan razlog da se policijski službenici na tu okolnost nisu precizno izjasnili, a ni vještaci saobraćajne struke nisu bili saglasni u pogledu te činjenice. Osim toga radi se o sporednoj činjenici koja ne predstavlja konstitutivni element bića krivičnog djela, pa time nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH. Ovaj žalbeni razlog je sud razmatrao i u okviru žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, branilac optuženog u žalbi ističe da optuženi u fazi istrage nije ispitan u skladu sa članom 92. stav 2. ZKP FBiH, budući da nije obaviješten o krivičnom djelu koje mu je stavljeno na teret, niti upoznat sa dokazima optužbe iz kojih proizlaze osnovi sumnje, pa se na zapisniku o ispitivanju osumnjičenog ne može zasnovati presuda.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Da bi neka izjava osumnjičenog lica mogla biti korištena kao dokaz u krivičnom postupku, to lice mora biti poučeno o svim pravima koja mu po zakonu pripadaju, uključujući i pravo da u toku istrage razmatra spise i razgleda pribavljene predmete koji mu idu u korist, osim ako je riječ o spisima i predmetima čije bi otkrivanje moglo dovesti u opasnost cilj istrage, te upozoreno o posljedicama davanja takvog iskaza, kako je to i propisano u članu 92. ZKP FBiH, u čijem stavu 6. je izričito navedeno da, ako je postupljeno suprotno odredbama tog člana, na iskazu osumnjičenog se ne može zasnovati sudska odluka. Iz zapisnika o ispitivanju osumnjičenog R. R. MUP BPK Goražde, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije, Odsjek krim istraga broj: 07/I-5-2-68/21 od 19.03.2021. godine proizlazi da je optuženom u istrazi na početku ispitivanja saopšteno za koje krivično djelo se tereti i osnove sumnje protiv njega, te je bio upoznat o svojim pravima i upozoren u smislu člana 92. ZKP FBiH. Dakle, optuženi je u istrazi u dovoljnoj mjeri upoznat sa svim elementima bića krivičnog djela koje mu se optužnicom stavlja na teret, uključujući i kvalifikatornu okolnost odnosno nastupanje lake tjelesne povrede, kako je to prvostepeni sud pravilno zaključio, pa su neosnovani žalbeni navodi da se optužnica nije ni mogla podići za to krivično djelo. Iz obrazloženja prvostepene presude proizlazi da u vrijeme ispitivanja osumnjičenog, a to je dva dana nakon počinjenja krivičnog djela, istražnim organima koji su provodili ovu radnju, nije mogla biti poznata precizna medicinska dijagnoza oštećenog, niti je za provođenje radnje ispitivanja osumnjičenog to neophodno. Princip hitnosti u obavještavanju osumnjičenog o prirodi optužbe koja mu se stavlja na teret proizlazi iz člana 6. stav 3 tačka a) EKLJP kojim je propisano pravo osumnjičenog da odmah bude obaviješten o prirodi i razlogu optužbe protiv njega, čime se već u ranoj fazi istrage obezbjeđuje jednakost oružja u postupku u mjeri u kojoj je to moguće, s obzirom na tajnost istrage i objektivne prepreke sa kojima se suočavaju sami istražni organi, pa detaljan činjenični opis optužnice može biti formiran neposredno prije podizanja optužnice, a kako je to prvostepeni sud pravilno zaključio. Prilikom ispitivanja u istrazi, tada osumnjičeni imao je stručnu pomoć branioca, te nije imao primjedbe na sadržaj zapisnika o ispitivanju. Pravo osumnjičenog da razmatra spise i razgleda pribavljene predmete u toku istrage odnosi se na pristup spisu predmeta što je pretpostavka prava na odbranu. Nakon podizanja optužnice, optuženi i branilac imaju pravo na uvid u sve spise shodno odredbi člana 241. stav 2. ZKP FBiH.

Odbrana u toku postupka nije učinila vjerovatnim da je optuženom i njegovom braniocu u istrazi i nakon podizanja optužnice uskraćeno pravo na uvid u spise i dokaze, pa su neosnovani žalbeni navodi da optuženi u istrazi nije ispitan u skladu sa članom 92. stav 2. ZKP FBiH. Stoga nije povrijeđeno pravo optuženog na odbranu iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH branilac optuženog u žalbi dalje navodi da su zapisnici o saslušanju svjedoka optužbe nezakoniti dokazi u smislu odredbe člana 11. stav 2. ZKP FBiH, jer svjedocima nisu postavljena pitanja shodno odredbi člana 100. stav 7. i 8. ZKP FBiH, iako je to obligatorna radnja odnosno svjedocima su se morala postaviti pitanja. Dalje navodi da je vještak saobraćajne struke B. N. prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja koristio iskaze saslušanih svjedoka što je protivno odredbi člana 113. stav 2. ZKP FBiH, pošto činjenice koje su svjedoci iznijeli ne predstavljaju neposredna saznanja vještaka, a iskazi svjedoka u fazi istrage i optuženja ne predstavlja pouzdane materijalne dokaze, nego to svojstvo stiču tek kada ih sud cijeni prilikom odlučivanja o meritumu krivične stvari.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Shodno odredbi člana 100. stav 7. i 8. ZKP FBiH, svjedok se poslije opštih pitanja poziva da iznese svoja saznanja o krivičnom djelu, učinioci i drugim važnim okolnostima za postupak u neometanom izlaganju iz vlastitog opažanja ili o onome što je čuo od drugih lica, a nakon toga mu se mogu postavljati pitanja, vršiti provjeravanja, dopune i razjašnjenja onog što je izjavio ukoliko je njegov iskaz potrebno upotpuniti, ili otkloniti protivrječnosti i nejasnoće u iskazu. Iz sadržaja zapisnika o iskazima svjedoka optužbe proizlazi da su svjedoci poslije opštih pitanja pozvani da iznesu sve ono što im je poznato o predmetu, dok posebna pitanja i odgovori nisu konstatovani. Činjenica da svjedocima nisu postavljena pitanja radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja, odnosno da takva pitanja nisu konstatovana zapisnikom, ne čini zapisnike o saslušanju svjedoka nezakonitim dokazima. Osim toga, u konkretnom predmetu sud nije zasnovao svoju odluku na iskazima svjedoka iz istrage, već su isti svjedoci saslušavani na glavnom pretresu, podvrgnuti direktnom i unakrsnom ispitivanju, te je sud cijenio njihove iskaze sa glavnog pretresa.

Prvostepeni sud je pravilno zaključio da nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke B. N. nije nezakonit dokaz, jer odredba člana 113. stav 3. ZKP FBiH ovlašćuje vještaka da traži dodatna razjašnjenja, da predloži da se izvedu dokazi ili pribave predmeti i podaci koji su od važnosti za davanje nalaza i mišljenja, odnosno navedena odredba implicira da vještak može predlagati da se saslušanom svjedoku postave pitanja kako bi odgovorio zadatku vještačenja, te dao potpun i jasan nalaz, pa time i da koristi iskaze svjedoka iz istrage prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja u skladu sa načelom aktivnosti vještaka, a radi ostvarivanja načela objektivnosti, potpunosti i samostalnosti vještačenja.

Neosnovani su žalbeni navodi da je nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke nezakonit dokaz, jer je u skladu sa članom 122. stav 1. ZKP FBiH vještačenje tjelesnih povreda izvršeno na osnovu medicinske dokumentacije oštećenog koju je sud cijenio kao relevantnu. Nemedicinska dokumentacija – izvještaj o preduzetim mjerama i radnjama Kriminalističke policije PU Goražde od 19.03.2021. godine koji je vještak koristio prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja ne utiče na nalaz i mišljenje koji bi bio identičan i da vještak nije imao na raspolaganju izvještaj od 19.03.2021. godine. Kako izvještaj o preduzetim

mjerama i radnjama od 19.03.2021. godine nije predložen kao dokaz u optužnici niti izveden na glavnom pretresu, time nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, tj. nije povrijeđeno pravo optuženog na odbranu.

Pobijajući presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, branilac optuženog u žalbi navodi da je povrijeđeno pravo na odbranu time što optuženi nije upoznat sa materijalnim dokazom optužbe - prekršajnim nalogom na ime R. R. MUP....., Uprava policije, PS za KRS broj: 1064797337 od 29.01.2021. godine, koji je sud cijenio i na njemu zasnovao pobijanu presudu, niti mu je isti dokaz dostavljen, što potvrđuje rješenje Kantonalnog tužilaštva BPK Goražde broj T05 0 KT 0002281 21 od 22.09.2021. godine. U žalbi dalje ukazuje da u obrazloženju presude sud nije cijenio niti dao razloge zašto nije prihvatio dokaze odbrane.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani, jer je i po ocjeni ovog suda prvostepeni sud uvidom u CMS pravilno utvrdio da se po zahtjevu tada okrivljenog za sudsko odlučivanje vodio prekršajni postupak pred Opštinskim sudom u Goraždu pod brojem 45 0 Pr 041765 21 Pr, koji prekršajni postupak je okončan donošenjem rješenja kojim je oglašen krivim, iz čega proizlazi da je optuženi upoznat sa prekršajnim nalogom na osnovu koga je tražio sudsko odlučivanje, pa se branilac optuženog neosnovano poziva na odredbu člana 61. stav 3. ZKP FBiH, kojom je propisano da optuženi nakon podizanja optužnice ima pravo uvida u sve spise i dokaze.

Nadalje, obaveza suda je da u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH savjesno cijeni svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene da izvede zaključak da li je neka činjenica dokazana kao i da, u skladu sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH određeno i potpuno iznese koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza. Iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostepeni sud je cijeniti sve dokaze Tužilaštva i odbrane pojedinačno i u vezi sa drugim dokazima, i dao razloge o činjenicama koje je našao dokazanim ili nedokazanim, a posebno o činjenicama koje čine obilježje bila krivičnog djela, pa time nije povrijeđeno pravo optuženog na obrazloženu presudu iz člana 6. stav stav 3 tačka a) EKLJP, niti pravo na odbranu iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Osparavajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branilac optuženog u žalbi prigovara da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da je svjedok – oštećeni Dž. K. vršio pojačanu kontrolu saobraćaja po usmenom nalogu komesara M. H., jer M. H.o nije saslušan, niti o tome postoji bilo kakav pisani dokaz, dok su četiri svjedoka odbrane i materijalni dokazi odbrane O-2 i O-3 ukazivali na suprotnu praksu. Prvostepeni sud je navode svjedoka odbrane da bi se morao pokrenuti disciplinski postupak protiv komandira koji je neovlašteno postupio po usmenoj naredbi komesara i nije sačinio izvještaj/ zabilješku o svom postupanju, cijenio in peius optuženog kada je zaključio da komandir Dž. K. nije nepropisno postupio prilikom izlaska na teren sa patrolom, jer ni jedan svjedok odbrane nije mogao potvrditi da je protiv komandira Dž. K. pokrenut disciplinski postupak. Dalje prigovora da činjenica (ne)vođenja disciplinskog postupka protiv svjedoka – oštećenog Dž. K. nije dokazana izvan svake razumne sumnje, pa prvostepeni sud nema osnova da izvodi zaključke in peius optuženog.

Međutim, po nalaženju ovog suda, nisu osnovani žalbeni prigovori branioca optuženog, kojim ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. U tom pravcu

prvostepeni sud je dao jasne i određene razloge o svim činjenicama koje u cjelosti prihvata i ovaj sud. Osnovni oblik krivičnog djela ostvaren je kada učinilac napadne službeno lice u vršenju službene radnje. Iz obrazloženja presude proizlazi da je Tužilaštvo dokazalo da je izvršen napad na službeno lice pri vršenju službenih poslova iz razloga što su svjedoci Tužilaštva A. M., N. R. i M. S. saglasno izjavili da su vidjeli kako optuženi svojim vozilom gura oštećenog dok je isti bio primoran kretati se unazad, rukama oslonjen na poklopac motora pri čemu svjedok S. nije imenovao optuženog, ali je naveo da se radilo o terencu, „džip, tamnije boje“. Svjedoci su takođe potvrdili da je oštećeni u vrijeme inkriminisanog događaja nosio policijsku uniformu. Kako dokazima odbrane nisu dovedeni u sumnji iskazi svjedoka Tužilaštva prvostepeni sud je pravilno zaključio da se u inkriminisanom vrijeme desio napad na ovlašteno službeno lice, da je oštećeni bio primoran da se pod pritiskom vozila kreće unazad određeno kratko vrijeme, te da se odbaci u stranu, usljed čega je zadobio lake tjelesne povrede. Stoga su neosnovani žalbeni navodi da se presuda nije bavila rješavanjem pravnih pitanja da li radnje optuženog predstavljaju obilježja bića krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret i iz kojih činjenica proizlazi inkriminisanost postupanje.

Nije sporno da je na osnovu dokaza odbrane O-3 patrolnog naloga PS za KRS, utvrđeno da je policijskim službenicima N. R. i A. M. izdat patrolni nalog za dan 17.03.2021. godine, u vremenu od 15 do 23 h, na relaciji Grad Goražde – Ustikolina, službenim vozilom marke Polo reg.broja T20-K-881, radi vršenja pojačane kontrole saobraćaja sa akcentom na alkohol i ostale prekršaje u saobraćaju. Oštećeni Dž. K. je tvrdio da je u inkriminisanom vrijeme postupao kao komandir Policijske stanice za kontrolu i regulisanje saobraćaja na osnovu usmene naredbe komesara da izađe sa patrolom na teren kako bi vršio nadzor i usmjeravanje rada u cilju poboljšanja radnih rezultata. Svjedoci optužbe A. M. i N. R. saglasno su izjavili da je postojala praksa da komandir izađe sa patrolom na teren i da izlazak oštećenog nije bio izolovan slučaj. Odbrana ne isključuje mogućnost da komandir izađe sa patrolom na teren, ali spori da je izlazak komesara sa patrolom na teren dana 17.03.2021. godine bio legitiman i dozvoljen, pritom nije ukazala ni na jedan propis na kome bi zasnovala svoju tezu da je izlazak komandira sa patrolom na teren bio legitiman i dozvoljen. Pitanje legitimnog izlaska komandira na teren na osnovu usmenog naloga komesara, pravno je pitanje o čemu svjedoci policijski službenici ne mogu da svjedoče, niti su u toku postupka o tome svjedočili. Iz dokaza odbrane - spiska kontrolisanih motornih vozila na dan 17.03.2021. godine, proizlazi da su policijski službenici za vrijeme pojačane kontrole saobraćaja, kontrolisali samo tri putnička motorna vozila, pa je pravilan zaključak prvostepenog suda da ta činjenica dodatno povrđuje iskaz oštećenog da je postojala potreba da se komandir pridruži patroli.

Prvostepeni sud je na osnovu iskaza saslušanih svjedoka odbrane D. B., A. M. i E. M. utvrdio da komesar Uprave policije MUP-a ..... G.... D. B ne izdaje direktno naredbe komandiru, da bi u slučaju da se izdaju usmene naredbe bilo neophodno tako nešto potkrijepiti naknadno sačinjenim izvještajem ili službenom zabilješkom, te da propuštanje sačinjavanja takve zabilješke/izvještaja povlači disciplinsku odgovornost. Prema ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je na osnovu iskaza svjedoka odbrane D. B., A. M. i E. M. pravilno zaključio da su se navedeni svjedoci odbrane izjašnjavali o hipotetičkim situacijama postupanja ranijeg i trenutnog komesara uprave policije u situaciji kada komesar izdaje usmenu naredbu komandiru, te na koji način bi komandir u tom slučaju trebao da postupi, ali im nije poznato da li postoji propis koji zabranjuje da komesar izdaje naredbe komandiru. Svjedok D. B. tvrdi da je tadašnji komesar pogrešno postupio kada je izdao naredbu

komandiru, pa je prvostepeni sud pravilno zaključio da se nepravilno postupanje komandira ne može izvesti iz nepravilnog postupanja komesara.

Svjedoci odbrane tvrde da bi se morao pokrenuti disciplinski postupak protiv komesara koji na neki način neovlašteno/nepropisno postupio po usmenoj naredbi komesara ili ako ne sačini izvještaj/zabilješku o svom postupanju. Međutim, niko od svjedoka odbrane nije potvrdio da je protiv oštećenog vođen disciplinski postupak, dakle odbrana nije učinila vjerovatnim ovu činjenicu da bi je sud cijenio u korist optuženog na osnovu člana 3. stav 2. ZKP FBiH. I odbrana u žalbi ukazuje na suštinu načela in dubio pro reo kroz sudsku praksu da se dokazi koji idu na štetu optuženog uzimaju kao dokazani samo ako su dokazani izvan svake razumne sumnje, a dokazi koji idu u prilog optuženog uzimaju se kao dokazani čak i kad su samo vjerovatni, ali pogrešno cijeni ovo načelo. Naime, u konkretnom slučaju dokazivanje činjenice vođenja disciplinskog postupka iskazima svjedoka odbrane ide u prilog optuženog, a koju činjenicu odbrana nije učinila vjerovatnom, pa su neosnovani žalbeni navodi da je prvostepeni sud povrijedio načelo in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH kada činjenica (ne)vođenja disciplinskog postupka nije dokazana izvan svake razumne sumnje.

Nasuprot stavu iz žalbe branioca, pravilan je zaključak prvostepenog suda da zakonom nije propisana obaveza ponovnog ispitivanja osumnjičenog neposredno prije podizanja optužnice, niti to proizlazi iz odredbe člana 6. stav 3. EKLJP, jer je svrha navedenih odredbi da osumnjičeni u istrazi hitno bude obaviješten o djelu za koje se tereti. Za Tužilaštvo nije sporna činjenica da je oštećeni u inkriminisano vrijeme postupao u svojstvu ovlaštenog službenog lica, odnosno da je njegov izlazak na teren bio legitiman i dozvoljen, te je na osnovu prikupljenih dokaza u toku istrage podiglo predmetnu optužnicu, pa su neosnovani žalbeni navodi da je povrijeđena odredba člana 15. stav 2. ZKP FBiH, kojom je propisano da je tužilac dužan da sa jednakom pažnjom ispituje i utvrđuje kako činjenice koje terete osumnjičenog (optuženog) tako i one koje mu idu u korist.

Na osnovu iskaza svjedoka odbrane koji su tvrdili da je unutar policije postojao animozitet prema optuženom, prvostepeni sud je i prema ocjeni ovog suda pravilno zaključio da su se svjedoci odbrane o tome izjašnjavali paušalno, s obzirom da su izjavili da su navodno čuli neke priče i da je izvor većine tih priča optuženi, a koje ni svjedoci ni optuženi nisu prijavili unutrašnjoj kontroli, niti su svjedoci mogli potvrditi od koga potiču priče, pa time nije doveden u pitanje kredibilitet svjedoka optužbe – policijskih službenika.

Odredbom člana 43. stav 5. Zakona o policijskim službenicima BPK propisano je da će policijski službenik tokom i izvan radnog vremena djelovati na način koji odgovara interesu i ugledu Uprave policije. Iz navedene odredbe ne proizlazi da je komandiru zabranjeno da izađe na teren sa patrolom prilikom vršenja kontrole saobraćaja. Prema ocjeni ovog suda, odbrana nije učinila vjerovatnim da je postupanje oštećenog izvan njegovog radnog vremena bilo suprotno interesu uprave policije, pa su neosnovani žalbeni navodi da je prvostepeni sud bio obavezan da sasluša svjedoka M. H. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da je pomoć i nadzor nad radom policije mogao samo da ide u prilog interesima službe, pa nije održiva teza odbrane da je oštećeni postupio protivpravno izašavši na teren. Da je odbrana učinila vjerovatnim ovu činjenicu postojala bi obaveza suda da činjenice koje idu u korist optuženog smatra utvrđenim čak i onda ako se sumnja u njihovo postojanje odnosno ako su samo vjerovatne.

Neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog da nije dokazano osnovno obilježje krivičnog djela napad na službenu osobu, jer je sud izostavio navode vještaka Tužilaštva koji je zaključio da se optuženi unazad kretao 27 kilometara na sat, što je suprotno zakonu fizike a kako je to naveo vještak odbrane.

Naime, prvostepeni sud je na osnovu člana 305. stav 7. ZKP FBiH, dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza posebno nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke B. N. i nalaza mišljenja vještaka saobraćajne struke I. M.. Prvostepeni sud je izvršio uporednu analizu nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke B. N. i nalaza mišljenja vještaka saobraćajne struke I. M. (str.30. i 31.). Vještaci saobraćajne struke su bili saglasni da je vozilo kojim je optuženi upravljao u trenutku počinjenja krivičnog djela, bilo tehnički ispravno, pri čemu su bili ispravni i svi uređaju za kočenje i svjetlosna signalizacija, što isključuje mogućnost slučajnog pokretanja vozila. Vještaci saobraćajne struke nisu bili saglasni u odnosu na činjenicu brzine kretanja vozila prilikom ostvarivanja kontakta sa oštećenim i prilikom odvajanja oštećenog od vozila, ali su bili saglasni da se vozilo nije kretalo brzinom preko 30 km/h, jer bi u tom slučaju oštećeni bio nabačen na poklopac motora. Vještak B. N. je naveo da je brzina vozila u momentu naleta na pješaka bila 7,2 km/h, a u momentu odvajanja pješaka od vozila 27 km/h, pri čemu je vozilo guralo pješaka na putu oko 14 m, te da pri svim brzinama do 30 km/h pješak neće biti nabačen na poklopac motora. Vještak I. M. je naveo da pri svakom frontalnom naletu vozila sandučastog oblika na pješaka s brzinom većom od 10 km/h tijelo pješaka pada ispod vozila, dok pri naletu na pješaka brzinom većom od 30 km/h izvršava se nabačaj tijela pješaka na poklopac motora i vjetrobansko staklo; da je kontakt vozila sa oštećenim ostvaren brzinom koja je mnogo manja od granične brzine 11,62 km/h, jer bi pri svakoj kontaktnoj brzini preko 10 km/h pješak pao pred vozilo, što se nije desilo; da je pješak mogao ostati na nogama i nastaviti hod unazad samo pri brzini od 3 do 5 km/h, koja brzina bi bila recipročna brzini kretanja vozila, te da je brzina vozila prilikom kontakta sa pješakom bila približna 4 km/h, jer je jedino pri takvoj brzini pješak mogao nastaviti svoje kretanje unazad i ostati u uspravnom položaju i izvršiti reakciju stavljanja dlanova na poklopac motora. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da brzina kretanja vozila nije od značaja za utvrđivanje postojanja krivičnog djela, iz razloga što nije konstitutivni element bića krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 1. KZ FBiH, ali je značajna za utvrđivanje činjenice da li je pješak bio primoran odbaciti se ustranu usljed djelovanja vozila u okolnostima opisanim u optužnici, što vještak odbrane nije isključio kao mogućnost. Prvostepeni sud je i prema ocjeni ovog suda na osnovu iskaza svjedoka - očevidaca, van razumne sumnje utvrdio da je oštećeni stajao ispred vozila, da je optuženi vozilom gurao oštećenog, da je oštećeni bio prinuđen odbaciti se ustranu pod pritiskom vozila, usljed čega je zadobio lake tjelesne povrede, a vještak odbrane nije isključio mogućnost da je do povrede oštećenog moglo doći u okolnostima opisanim u dokazima tužilaštva.

Ovaj sud je u izreci presude izvršio određene leksičke korekcije u činjeničnom opisu djela, koje u osnovi ostaju u okviru istog događaja i koje ne povrjeđuju identitet između optužbe i presude, a u cilju bolje preglednosti i jasnoće inkriminiranih radnji.

Prilikom odmjeravanja kazne za krivično djelo zbog kojeg je optuženi oglašeni krivim, ovaj sud je u smislu člana 49. KZ FBiH, vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća, uzimajući u obzir svrhu kažnjavanja, pa je od olakšavajućih okolnosti na strani optuženih cijenio njegove porodične i imovinske prilike, da je optuženi otac .... djece, koju je dužan da ih izdržava, te njegovu raniju neosuđivanost, dok je od

otežavajućih okolnosti sud cijenio težinu učinjenog krivičnog djela, stepen krivične odgovornosti optuženog, sredstvo i način izvršenja krivičnog djela, s obzirom da je vozilom koji predstavlja opasnu stvar napao oštećenog. Takođe sud je kao otežavajuću okolnost cijenio da je optuženi pokazao drskost i bezobzirnost pri izvršenju krivičnog djela što proizlazi iz okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno tj. da je onemogućio provođenje službene radnje policijskih službenika – vršenje alkotestiranja, da je oštećenom nanio lake tjelesne povrede, te da se nakon počinjenja djela udaljio sa lica mjesta. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da udaljavanje tada osumnjičenog sa lica mjesta nije konstitutivni element krivičnog djela Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti iz člana 359. stav 2. KZ FBiH, te je prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne tu činjenicu pravilno cijenio kao otežavajuću okolnost, s obzirom da Krivični zakon predviđa princip zabrane dvostrukog vrednovanja okolnosti koje je obilježje krivičnog djela ili je njegova kvalifikatorna okolnost. Kao otežavajuću okolnosti ovaj sud je cijenio i okolnost da je optuženi u inkriminisano vrijeme bio predsjednik Komisije za.....G....., koja je nadležna da brine o stanju sigurnosti na području Bosansko-podrinjskog kantona Goražde i aktivnostima iz nadležnosti rad Uprave policije, pa je u tom svojstvu dužan da se stara o stanju sigurnosti na području Bosansko-podrinjskog kantona Goražde, i da drugima služi za primjer poštovanja reda i sigurnosti u društvu, te da ima veći stepen odgovornosti i obazrivosti u ophođenju prema policijskim službenicima, a ne da narušava sigurnost, a kako je to zaključio i prvostepeni sud. Predmetno krivično djelo ne zahtijeva posebno svojstvo na strani učinioca, niti je posebno svojstvo optuženog obilježje krivičnog djela, a prvostepeni sud kao otežavajuću okolnost nije cijenio činjenicu da je optuženi u inkriminisano vrijeme bio predsjednik....., već da je u tom svojstvu počinio krivično djelo, pa su neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog da ovo predstavlja svojevrsni vid diskriminacije.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom u pogledu njegovog prethodnog ponašanja ovaj sud nije cijenio kao otežavajuću okolnost prekršajni nalog na ime R. R. od 29.01.2021. godine, jer prekršajni nalog sam po sebi nije relevantan, budući da je Tužilaštvo propustilo da kao dodatni dokaz izvede Izvod iz prekršajne evidencije za optuženog, pa su suprotni žalbeni navodi tužioca neosnovani. Na ovaj zaključak suda nije od uticaja ni žalbeni navod tužioca da je svjedok odbrane Z. M. potvrdio ovo društveno neprihvatljivo i potencijalno opasno upravljanje vozilom zbog čega mu je izdat prekršajni nalog. Nije od uticaja ni to što je prvostepeni sud prilikom odluke o prigovoru zakonitosti dokaza - prekršajnog naloga, uvidom u CMS utvrdio da je optuženi rješenjem suda prekršajno kažnjavan. Ovo i iz razloga što je prekršajna kažnjavanost zbog proteka vremena mogla biti brisana, pa je tužilac bio dužan da tu činjenicu dokaže van razumne sumnje. Stoga je žalba tužioca odbijena kao neosnovanu.

Uzimajući u obzir svrhu kažnjavanja, težinu krivičnog djela i stepen krivice optuženog, te propisane granice kazne za krivično djelo za koje je oglašen krivim, ovaj sud je preinačio presudu u odluci o kazni tako što je optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, jer cijeni da se istom može postići svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH. Pri tome je ovaj sud imao u vidu da je ovakva kazna neophodna da bi se njome izrazila društvena osuda krivičnog djela i zaštitilo društvo od činjenja krivičnih djela preventivnim uticajem na druge, te da bi se njom uticalo i na optuženog.

U pogledu odluke o troškovima postupka, žalba je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, jer je prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno prava kada je obavezao

optuženog na naknadu troškova postupka koji se odnose na troškove vještačenja i troškove paušala za rad suda.

Iz navedenih razloga ovaj sud je odlučio kao u izreci na osnovu člana 329. i 328. ZKP FBiH.

Predsjednica vijeća

Milijana Bjelović